

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Ing. P. R.**
bytem [adresa bydliště]

proti

žalovanému: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**
sídlem Orlická 2020/4, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2016, čj. VZP-16-01802131-S8D4
takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 4. 7. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, regionální pobočky Praha, pobočky pro hl. m. Prahu a Středočeský kraj (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 6. 6. 2016, čj. VZP-16-01802131-S8D4 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“ či „**Exekuční příkaz**“). Napadeným rozhodnutím žalovaná nařídila daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k vymožení vykonatelného nedoplatku žalobce v částce 6 306 Kč.

II. Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě v obecné rovině namítal, že Napadené rozhodnutí žalované je nesprávné, nezákonné, neurčité, nesrozumitelné a zmatečné pro nedostatek důvodů.
3. Konkrétně žalobce namítal, že Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaná neměla pravomoc vydat exekuční tituly – Platební výměry vydané žalovanou ze dne 14. 7. 2014 č. 4441400010 a č. 2141400013 (dále jen „**Exekuční tituly**“, či „**Platební výměry**“), a to z důvodu existence překážky věci rozhodnuté.
4. Žalobce rovněž namítal, že mu Platební výměry nebyly řádně doručeny, a nejsou proto v právní moci ani vykonatelné. Žalobce v této souvislosti poukazoval na to, že dne 12. 9. 2014 podal návrh na určení neplatnosti doručení Platebních výměrů z důvodu nepřítomnosti v místě bydliště a z důvodu nevhození žádné písemnosti (a to ani výzvy s poučením o právních důsledcích doručení fikci) od žalované do domovní schránky v místě bydliště, kdy současně navrhoval provedení svědecké výpovědi paní M. R. Shodná tvrzení a návrh důkazního prostředku přitom žalobce vtělil rovněž do podané žaloby.
5. Dále žalobce namítal, že právo žalované předepsat žalobci povinnost zaplatit údajně dlužné pojistné a penále již zaniklo (prekludovalo), neboť i dle žalované nedoplatek vznikl dne 9. 4. 2009. Platební výměry vydala žalovaná podle žalobce až po uplynutí pětileté promlčecí, resp. prekluzivní lhůty dle § 16 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, v rozhodném znění (dále jen „**zákon č. 592/1992 Sb.**“) V tomto ohledu žalobce uvádí, že nemohlo dojít ani k „přetržení“ běhu lhůty, neboť písemnost žalované ze dne 21. 2. 2013 ani vyúčtování pojistného za období 1. 1. 2005 – 20. 2. 2013 ze dne 20. 2. 2013 nebyly kvalifikovaným úkonem ke zjištění výše pojistného či penále nebo k jejich vyměření. Pětiletá lhůta tak dle žalobce uplynula dne 8. 4. 2014.
6. Dle žalobce žalovaná rovněž použila platby žalobce v jiném pořadí, než žalobce určil, přičemž jej o tom neprodleně nevyrozuměla dle § 15 odst. 3 zákona č. 592/1992 Sb. Konkrétně platbu ze dne 3. 4. 2009, kterou žalobce určil na úhradu pojistného za měsíc březen 2009, použila žalovaná na úhradu pojistného za únor 2009. Stejně tomu dle žalobce bylo i v případě ostatních úhrad za období srpen 2008 až březen 2009.
7. Žalobce přitom v podané žalobě požadoval, aby mu soud přiznal náhradu hotových výdajů na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.
8. Podáním ze dne 18. 7. 2018 pak žalobce upozornil, že rozhodčí orgán žalované dne 20. 6. 2018 Platební výměry zrušil s tím, že právo žalované předepsat dlužné pojistné a penále se prekludovalo před jejich vydáním.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém stručném vyjádření k žalobě ze dne 7. 1. 2019 uvedla, že v době vydání Napadeného rozhodnutí byly Exekuční tituly vykonatelné a jejich pozdější zrušení nemá na správnost postupu žalované vliv.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal přitom vady, k nimž byl povinen přihlédnout z moci úřední. O

podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou presumován). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud při přezkumu zákonnosti žalobou Napadeného rozhodnutí vyšel, popř. by jejich provedení nebylo způsobilé na níže uvedených závěrech s ohledem na omezené prostory soudního přezkumu v tomto typu řízení (srov. dále) čehokoli změnit.

11. V první řadě Městský soud v Praze uvádí, že podanou žalobu je třeba se zřetelem k závěrům vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2019, čj. 1 Afs 271/2016 - 53, považovat za přípustnou přesto, že žalobce podal žalobu přímo proti Exekučnímu příkazu bez využití jiných prostředků ochrany svých práv ve správním řízení. Rozšířený senát totiž v označeném usnesení uzavřel, že námitka podaná dle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat.
12. Soud dále předepisuje, že žalobce v podané žalobě předně ve zcela obecné rovině namítal, že Napadené rozhodnutí žalované je nesprávné, nezákonné, neurčité, nesrozumitelné a zmatečné pro nedostatek důvodů.
13. Soud k obecně uplatněným žalobním námitkám podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
14. Žalobce se však v tomto směru v obecné rovině omezil na paušální a blíže nerozvedený poukaz na „nesprávnost“, „nezákonnost“, „neurčitost“, „nesrozumitelnost“ a „zmatečnost“ Napadeného rozhodnutí. Zvolený způsob konstrukce žalobních námitek přitom s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry omezuje prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti. Soud se proto mohl předmětným žalobním námitkám věnovat toliko v takové míře obecnosti, v jaké je žalobce vznesl. Soudu přitom nezbylo, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí žádnou takovou vadou netrpí.
15. Soud připomíná, že správní soudy se v minulosti opakovaně vyjádřily ke specifickým rozsahu soudního přezkumu v řízení o žalobě, kterou žalobce brojí proti exekučnímu příkazu. Ustáleně přitom judikují, že přezkum rozhodnutí o nařízení exekuce se zaměřuje na okruh otázek spojených zásadně s vykonávací fází řízení a neslouží k přezkoumání rozhodnutí vydaného v řízení nalézacím, na základě něhož byla exekuce nařízena (exekuční titul).
16. Nejvyšší správní soud v tomto směru uzavřel, že „[j]e-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod.“ (usnesení ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004 - 75).

17. Obdobně se k otázce přezkumu exekučního titulu Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004 - 54, publ. pod č. 791/2006 Sb. NSS, kde vyslovil, že v exekučním řízení: „[m]ůže být následný soudní přezkum zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné ‚vybočení‘ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce“.
18. V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, čj. 3 As 138/2014 - 39, Nejvyšší správní soud uzavřel, že „při nařízení exekuce již nelze přezkoumávat zákonnost či správnost exekučního titulu (zde platebních výměrů), příp. zákonnost řízení, které vydání exekučního titulu předcházelo. Podle § 176 daňového řádu je při nařízení exekuce zkoumána pouze výše zmíněná vykonatelnost rozhodnutí, jímž bylo stanoveno peněžité plnění, které povinný dobrovolně nesplnil. Případné vady rozhodnutí, jímž bylo plnění uloženo, či vady řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, tak nejsou pro nařízení exekuce, resp. pro platnost exekučního titulu, relevantní. Výjimkou by byly pouze natolik závažné vady rozhodnutí, které by způsobily jeho nicotnost“.
19. Uvedená východiska reflektoval Nejvyšší správní soud i ve svých rozsudcích ze dne 24. 3. 2017, čj. 4 Afs 1/2017 - 193, ze dne 14. 6. 2018, čj. 5 Afs 140/2017 - 34 , či ze dne 31. 10. 2018, čj. 3 Afs 173/2017 - 37.
20. Správní soudy uvedený přístup opírají o úvahu, že pravomocné a vykonatelné rozhodnutí v zásadě nelze zvrátit, s výjimkou užití mimořádných opravných prostředků (v řízení před správním orgánem, § 54 až § 56a zákona o správě daní a poplatků či § 117 až § 123 daňového řádu), respektive při úspěchu včas podané správní žaloby či kasační stížnosti (§ 78 odst. 1 a § 110 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.), kdy uvedená zákonná úprava je plně v souladu s ustáleným významem pojmů právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí, tak jak s nimi pracuje právní doktrína i soudní výklad napříč právními odvětvími.
21. Soudy přitom akcentují, že členění řízení ve věcech daní na řízení nalézací (respektive vyměřovací) a na vymáhací (respektive řízení při placení daní) plyne přímo ze zákona (srov. § 134 odst. 3 a §§ 135-148 vs. §§ 175-233 daňového řádu). Takové oddělení vymáhacího (exekučního) řízení, od předchozího průběhu řízení plyne mj. právě ze skutečnosti, že k nucenému vymáhání lze přistoupit, jen když jsou rozhodnutí vykonatelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2013, čj. 2 Afs 76/2013 - 23).
22. K výše uvedeným závěrům lze doplnit, že stejný názor zastává judikatura správních soudů rovněž k přezkumu exekučních příkazů vydaných podle správního řádu. V rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2012, čj. 44 A 95/2011 - 49, publ. pod č. 2622/2012 Sb. NSS, se tento soud zabýval ochranou proti exekučnímu příkazu vydanému k vymození nepeněžité povinnosti, přičemž vyslovil, že „[v] řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu (§ 111 správního řádu) lze exekuční titul zkoumat pouze z hlediska jeho samotné existence, pravomoci správního orgánu exekuční titul vydat, právní moci exekučního titulu, skutečnosti, zda povinnost stanovená v exekučním titulu zavazuje povinného z exekučního příkazu, skutečnosti, zda exekuční titul vymáhanou povinnost vůbec ukládá, anebo skutečnosti, zda exekučním titulem uložená povinnost je fakticky vůbec splnitelná, ať už z důvodu právní či faktické nemožnosti takového plnění nebo z důvodu natolik neurčitého vymezení ukládané

povinnosti, že to brání v jejím splnění “. Tento rozsah soudního přezkumu lze přitom v souladu s dříve uvedeným nepochybně přiměřeně vztáhnout i na exekuční příkazy vydané v exekuci podle daňového řádu.

23. Soud proto uzavírá, že přezkum rozhodnutí o nařízení exekuce se dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů zaměřuje toliko na okruh otázek spojených zásadně s vykonávací fází řízení a neslouží k přezkoumání rozhodnutí, na základě nichž byla exekuce nařízena. Z výše vyslovených závěrů, od nichž soud neshledal důvodu se jakkoli odchylovat, přitom soud vyšel i v nyní posuzované věci.
24. Soud nepřehlédl, že jednou z klíčových námitek, kterou žalobce proti Exekučnímu příkazu v podané žalobě brojil, byla námitka, dle níž právo žalované předepsat žalobci povinnost zaplatit údajně dlužné pojistné a penále již zaniklo (prekludovalo), přičemž Platební výměry vydala žalovaná až po uplynutí pětileté promlčecí, resp. prekluzivní lhůty dle § 16 zákona č. 592/1992 Sb., aniž by přitom došlo k „přetržení“ běhu této lhůty.
25. Správní soudy v minulosti v tomto směru k možnému posuzování otázky vad exekučního titulu souvisejících s překročením prekluzivní lhůty pro stanovení daně či jiné obdobné platby s poukazem na shora vyložená východiska opakovaně zdůraznily, že vyměření daně či jiné obdobné povinné platby po uplynutí zákonem k tomu stanovené lhůty je vadou záležející toliko v prosté nezákonnosti a nemůže proto založit samo o sobě nezákonnost prováděné exekuce.
26. Zdejší soud v tomto směru poukazuje především na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, čj. 3 As 138/2014 - 39, v němž bylo ve vztahu k předmětnému okruhu námitek konstatováno, že *„při nařízení exekuce již nelze přezkoumávat zákonnost či správnost exekučního titulu (zde platebních výměrů), příp. zákonnost řízení, které vydání exekučního titulu předcházelo... Nejvyšší správní soud zde však uvádí, že i pokud by skutečně došlo k vyměření nebo doměření cla či daně po uplynutí zákonem stanovené lhůty, jak namítá stěžovatel, jednalo by se sice o vadu rozhodnutí, že by však mělo povahu prosté nezákonnosti, nejednalo by se tedy o vadu tak intenzivní a zřejmou, aby způsobila faktickou neexistenci, resp. nicotnost platebních výměrů, a tedy nemožnost provedení exekuce* (pozn. zvýraznění doplněno soudem)“.
27. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu byly přitom aprobovány Ústavním soudem v usnesení ze dne 16. 2. 2016, sp. zn. III. ÚS 1938/15, který uvedl, že *„pokud stěžovatel svojí ústavní stížností vyjádřil současně i nesouhlas s podkladovými rozhodnutími, tj. výše citovanými platebními výměry, nelze než poukázat na ustálenou judikaturu obecných soudů potvrzovanou standardní judikaturou kasačního soudu, stejně jako v civilních věcech Nejvyššího soudu České republiky (srov. mj. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 8. 2008, sp. zn. 20 Cdo 4548/2007, dostupné na <http://www.nsoud.cz>), dle které v exekučním řízení není soud oprávněn přezkoumávat věcnou správnost podkladového rozhodnutí, jeho obsahem je vázán a je povinen z něho vycházet. Stejně tak ve stadiu nařízení výkonu rozhodnutí soud nezjišťuje, zda povinný uloženou povinnost splnil; v tomto směru vychází z tvrzení oprávněného. Jestliže povinný uloženou povinnost splnil, může se bránit jen návrhem na zastavení výkonu rozhodnutí, případně žádat náhradu škody*“.
28. Ze shodných závěrů přitom vyšel Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 18. 1. 2017, čj. 6 Afs 185/2016 - 37 či ze dne 12. 10. 2016, čj. 6 Afs 61/2016 - 40. Výslovně přitom uzavřel, že shora citované *„závěry Ústavního soudu obsažené v tomto usnesení vyvrací názor*

stěžovatele, že daňová prekluze představuje zcela specifický institut, ke kterému je nutné přiblížit v jakékoli fázi daňového procesu (zde v exekučním řízení)“.

29. Obdobné závěry vylučující možnost zabývat se v řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu věcně otázkou tvrzených vad exekučního titulu záležejících v překročení prekluzivní lhůty pro stanovení daně či jiné obdobné povinné platby byly vysloveny např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2013, čj. 2 Afs 76/2013 - 23.
30. Shodný postoj ve vztahu k relevanci prekluze zaujal přitom Nejvyšší správní soud v minulosti u exekuce celní povinnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, čj. 9 Afs 28/2009 - 124).
31. Lze tedy shrnout, že brojil-li žalobce podanou žalobou proti Exekučnímu příkazu, sám tím vymezil rozsah soudního přezkumu, když se soud mohl v řízení o podané žalobě v souladu se shora popsány výchozími zabývat toliko těmi z námitek, které spadají do rámce, jenž je soud v tomto typu řízení oprávněn dle výše uvedeného řešit. Soud proto nemohl posuzovat ty z námitek, jimiž žalobce snášel argumenty pro nezákonnost Exekučních titulů z důvodu žalobcem tvrzeného porušení překážky věci rozhodnuté, porušení pravidel pořadí zúčtování úhrad a především pak námitek, jimiž žalobce poukazoval na to, že Exekuční tituly byly vydány po uplynutí prekluzivní doby, aniž by došlo k jejímu přetržení. Těmito námitkami totiž žalobce v rozporu s výše podrobně popsány judikatorními výchozími fakticky brojil nikoli proti Exekučnímu příkazu, ale přímo proti Exekučním titulům, které byly podkladem pro jeho vydání.
32. Na naposledy uvedeném pak nemůže s ohledem na závěry vyplývající z ustálené rozhodovací praxe správních soudů ničeho změnit ani skutečnost, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 5. 2018, čj. 8 Ad 8/2015 - 45, zrušil rozhodnutí o odvolání proti Exekučním titulům pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, přičemž zavázal žalovanou svým právním názorem k posouzení otázky možného přetržení prekluzivní lhůty dle § 16 zákona č. 592/1992 Sb. vydáním výkazu nedoplatků ze dne 7. 5. 2013, doručeným žalobci dne 27. 5. 2013. Rozhodčí orgán žalované přitom následně svým rozhodnutím ze dne 20. 6. 2018, sp. zn. S-KI-VZP-14-01129295-S8E7, Exekuční tituly zrušil a řízení zastavil s tím, že lhůta dle § 16 zákona č. 592/1992 Sb. již marně uplynula.
33. Nejvyšší správní soud totiž v této souvislosti judikoval, že pozdější zrušení exekučního titulu, na jehož základě byl exekuční příkaz vydán, není s ohledem na pravidla ovládající tento typ soudního řízení správního s to vyústit v závěr o nezákonnosti exekučního příkazu, který byl vydán na základě v té době existentního exekučního titulu, nadaného právní mocí a vykonatelností. Soud v tomto směru poukazuje např. na závěry vyslovené v recentním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2019, čj. 2 Afs 392/2017 - 48: *„V tomto ohledu se proto Nejvyšší správní soud dále zabývá přezkumem zákonnosti exekučních příkazů v době jejich vydání, a to nezávisle na tom, že zajišťovací příkazy jakožto exekuční tituly, na jejichž základě byly exekuční příkazy vydány, byly později Nejvyšším správním soudem pravomocně zrušeny. Rozhodování soudu bude mít tedy podobu retrospektivní kontroly zákonnosti, jehož projevem ve sféře daňového subjektu zasaženého nezákonným rozhodnutím nebo postupem daňové správy může být obecně kromě nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně otevření cesty k náhradě škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)“.*

34. Městský soud na tomto místě zvažoval, zda aplikace shora vyložených závěrů nevede v případě žalobce ke zjevnému odepření spravedlnosti. Dospěl však k závěru, že tomu tak není, neboť žalobce ve svém důsledku nebyl vedením exekuce na základě Exekučního příkazu dotčen na svých právech zásadním způsobem, když účinky Exekučního příkazu v souladu s § 305 o. s. ř. zanikly marným uplynutím 6 měsíců ode dne doručení vyrozumění poddlužníkovi, přičemž uvedeným postupem nebyly na žalobci vymoženy žádné finanční prostředky.
35. Pokud by pak žalobci vznikla v důsledku vydání nezákonných Platebních výměrů škoda, je v důsledku jejich zrušení oprávněn se náhrady takové škody domáhat v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů.
36. Soud mohl z výše popsanych důvodů přistoupit k věcnému vypořádání toliko jediné ze žalobcem vznesených žalobních námitek, a to námitky nedostatku doručení Platebních výměrů žalobci, neboť tato otázka se netýká toliko zákonnosti postupu směřujícího k jejich vydání, ale přímo souvisí s otázkou vykonatelnosti Platebních výměrů, tj. jednou z otázek, jež je soud v řízení o žalobě proti Exekučnímu příkazu oprávněn (a současně k žalobní námitce povinen) řešit.
37. Žalobce namítal, že mu Platební výměry nebyly řádně doručeny a nejsou proto v právní moci ani vykonatelné. Žalobce v této souvislosti poukazoval na to, že dne 12. 9. 2014 podal návrh na určení neplatnosti doručení Platebních výměrů z důvodu nepřítomnosti v místě bydliště a z důvodu nevhození žádné písemnosti (a to ani výzvy s poučením o právních důsledcích doručení fikci) od žalované do domovní schránky v místě bydliště, kdy současně navrhoval provedení svědecké výpovědi paní M. R. Shodná tvrzení a návrh důkazního prostředku přitom žalobce vtělil rovněž do podané žaloby.
38. Soudu z doručky, která je součástí spisu ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 8 Ad 8/2015, ověřil, že Exekuční tituly byly žalobci doručovány prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 21. 7. 2014. Z údajů vyznačených na doručence vyplývá, že žalobce však nebyl uvedeného dne zastížen, zásilka obsahující oba Platební výměry byla téhož dne uložena u provozovatele poštovních služeb a žalobci bylo v souladu s 23 odst. 4 a 5 správního řádu zanecháno oznámení o neúspěšném doručení zásilky a poučení o právních důsledcích doručení fikcí.
39. Soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně vyložil, že doručenka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zdůraznil, že ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve unést břemeno tvrzení. Musí tedy předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobila doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, že předmětná zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, čj. 2 Afs 158/2005 - 82, ze dne 19. 12. 2013, čj. 7 As 97/2013 - 22). Ke zpochybnění údajů vyplývajících z doručky musí adresát rozhodnutí předestřít jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 - 61). V naposledy označeném rozhodnutí v tomto směru Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]okud chtěl žalobce zvrátit důkazní sílu doručky, nemohl tak učinit strohými a nekonkrétními námitkami. Mohl tak učinit pouze konkrétním a jednoznačným tvrzením o tom, kde se dne 24. 4. 2008 zdržoval a z

jakých konkrétních důvodů nemohl doručenkou podepsat a zásilku převzít. Teprve takto předestřená skutková verze žalobce se mohla stát předmětem dokazování ze strany správních orgánů, neboť pouze taková skutková verze byla způsobilá vnést objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce“.

40. Důkazní břemeno ohledně případných nedostatků doručování přitom stíhá účastníka řízení, nikoli správní orgán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 5 As 26/2009-67). Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 158/2005, uvedl, že *„ne každá adresátem vznesená námitka proti doručení musí být relevantní a jako taková hodnocena a dále skutkově a důkazně ověřována – za irrelevantní by bylo nutno pokládat kupříkladu námitku adresáta, že sice v době doručování byl přítomen v domě, do něhož se doručovalo, avšak spal, takže neslyšel domovní zvonek; touto námitkou by se správce daně vůbec nemusel ze skutkových hledisek zabývat, neboť by nemohla přivodit změnu závěru o tom, zda bylo či nebylo účinně doručeno“* (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2012, čj. 8 As 97/2011 - 38, ze dne 29. 11. 2007, čj. 1 Afs 7/2007 - 169 nebo ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 - 61).
41. Žalobce však v nyní posuzované věci tvrdil jiný než z doručenký vyplývající skutkový stav pouze zcela obecně a nepředložil žádná tvrzení a tím méně důkazy, které by nasvědčovaly, že údaje na doručence neodpovídají skutečnosti. Omezil se fakticky ve svém důsledku toliko na nepřipustně obecné a paušální tvrzení, že v průběhu měsíců červen 2014, červenec 2014 a srpen 2014 nebyl na adrese doručování přítomen, a že mu do schránky nebyla vhozena žádná písemnost (a to ani výzva resp. poučení).
42. Žalobce především nijak nekonkretizoval, kde se v uvedeném období zdržoval, zda tomu tak bylo nepřerušovaně po celou tvrzenou dobu, ani nedoložil k tomuto svému tvrzení žádný důkaz osvědčující jím tvrzenou skutečnost. Žalobce ani netvrdil ani neprokazoval, že by např. v jeho lokalitě či dokonce přímo ve vztahu k jeho osobě docházelo k problémům s doručováním opakovaně. Nad rámec obecného tvrzení doprovobeného návrhem na výslech svědka, jeho rodinného příslušníka, žádná konkrétní tvrzení a důkazní návrhy v podané žalobě nepředložil.
43. Soud je přesvědčen, že takto žalobcem předestřená žalobní obrana záležející v toliko obecném, nekonkretizovaném a především nijak nedoloženém tvrzení stran tříměsíční nepřítomnosti žalobce na adrese doručování nebyla způsobilá založit potřebu jejího dalšího hodnocení a skutkového a důkazního ověřování. Proto soud ani nepřistoupil k provádění žalobcem navrženého výslechu jím označeného svědka.
44. Soud uzavírá, že žalobcem obecně uvedená, blíže nerozvedená a nijak nedokládaná skutečnost nebyla způsobilá založit ve světle výše vyložených závěrů dostatečnou pochybnost o tom, že doručování proběhlo standardním způsobem stanoveným pro případy, kdy si adresát zásilku ani v úložní době nevyzvedne. Žalobce dle přesvědčení soudu neprokázal, že by pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. Dle soudu proto byly splněny předpoklady pro uložení doručovaných písemností a následné doručení písemností fikcí (§ 24 odst. 1 správního řádu). Předmětná doručenka prokazuje splnění zákonem stanovených podmínek pro řádné doručení zásilky, mezi něž patří i zanechání výzvy adresátovi k vyzvednutí uložené písemnosti (§ 23 odst. 4 správního řádu) a písemného poučení ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu.

45. Soud přitom nad rámec uvedeného pro úplnost podotýká, že ani přistoupení na obecné tvrzení žalobce by nebylo způsobilé vyústit v závěr o nedostatku vykonatelnosti Exekučních titulů. Žalobce totiž musel být s vydáním Platebních výměrů seznámen nejpozději před 12. 9. 2014, kdy v souladu s dříve uvedeným podal proti Platebním výměrům odvolání. Nejpozději v tento okamžik tedy byly Platební výměry žalobci doručeny a nabyly vykonatelnosti. Exekuční příkaz byl přitom vydán teprve v červnu 2016, tedy cca 21 měsíců po žalobcem tvrzeném okamžiku seznámení se s jejich obsahem.
46. Zbývá doplnit, že na zákonnost postupu při doručení nemá dle závěrů vyslovených rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, čj. 3 As 241/2014 - 41, vliv ani skutečnost, zda žalobci byla zásilka obsahující Platební výměry vhozena do schránky po uplynutí úložní doby.
47. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. července 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu